

רבינו יוסף קארו

רבינו משה אישלים

"משה" שואל מחבירו "יעקב":

אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

נו
נסלו

כל השנה
- הלכות -
- בכל יום -
מובטח לו שהוא
בן "עולם הבא"!

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. ונהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושיכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה על ידי הנעלים בך חילו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן קסז – מקום וזמן הבציעה, ומי הוא הנוצע

היו אוכלים והולכים לא ואם היו אוכלים בשדה מפוזרים ומפורדים אף על פי שאוכלים כלם בשעה אחת ומכר אחד כיון שלא קבעו מקום ואוכלים מפוזרים אינם מצטרפין:

יג. היכא דלא קבעו מקום דאמרינן שכל אחד מברך לעצמו אם כוון המברך להוציאם והם נתכוונו לצאת יצאו:

יד. אם המסובים רבים גדול שבכלם בוצע. הגה: ואם הם שוים ואחד מהן כהן מצוה להקדימו ואם הכהן עם הארץ תלמיד חכם קודם לו ואם הכהן גם כן תלמיד חכם אלא שהוא פחות מן השני טוב להקדימו אבל אין חיוב בדבר. ועיין לקמן סימן ר"א (מרדכי פרק גני העיר צ"ח יוסף סימן קל"ה גסס רש"ב). ואם יש עמהם בעל הבית הוא בוצע, ואפילו אם האורח גדול. (והמברך יאמר תחלה ברשות מורי ורבותי) (אור זרוע וצ"ח יוסף גסס שנולי לקט):

יז. אין המסובין רשאים לטעום עד שיטעום הנוצע. (אבל מותר לתת לכל אחד חלקו קודם שיאכל הוא והם ימתינו עד שיאכל הוא) (מוספות ומרדכי פרק שלשה שאלו). ואם כל אחד אוכל מכרו ואין כלם זקוקים לכר שביד הנוצע רשאים לטעום קודם ואם הוא שבת צריך שיהא לפני המסובים לחם משנה חוץ ממה שלפני הנוצע ואז יהיו רשאים לטעום קודם הנוצע:

יח. אין הנוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי רוב העונים:

יט. הנוצע פושט ידו תחלה לקערה לאכול ואם בא לחלוק כבוד למי שגדול ממנו רשאי:

כ. הנוצע נותן פרוסה לפני כל אחד והאחד נוטל פרוסה בידו ואין הנוצע נותן ביד האוכל אלא אם כן היה אבל. (פרשה ציון בידיה רמז לפרוסת המוציא שנותנין בידו בשעת אבילות) (צ"ח יוסף ואלוהסס גסס רמ"ב פרק ז' מהלכות זרקות ומשנות הרש"ב):

כא. מי שאינו אוכל אינו יכול לברך ברכת המוציא להוציא האוכלים אבל לקטנים יכול לברך אף על פי שאינו אוכל עמהם כדי לחנכם במצות:

1. יאכל מיד ולא ישיח בין ברכה לאכילה ואם שח צריך לחזור ולברך אלא אם כן היתה השיחה בדברים מענין דברים שמברכין עליו כגון שברך על הפת וקודם שאכל אמר הביאו מלה או ליפתן תנו לפלוני לאכול תנו מאכל לבהמה וכיוצא באלו אינו צריך לברך. הגה: ומכל מקום ככתחלה לא יפסיק כלל (כל 13). והא דאם שח דברים בטלים צריך לחזור ולברך היינו דוקא ששח קודם שאכל הנוצע אבל אחר כך לא הוי שיחה הפסק אף על פי שעדיין לא אכלו אחרים המסובים כבר יצאו כולם באכילת הנוצע כי אין צריכים כולם לאכול מן פרוסת הנוצע רק שעושין כן לחבוב מצוה (יוקם ולור זרוע):

2. ראובן שהיה נוטל ידיו לאכילה ויעקב היה מברך המוציא ונתכוון להוציא השומעים ואחר כך ניגב ראובן ידיו וברך על נטילת ידים לא הוי הפסק ויצא בברכת יעקב ואינו צריך לחזור ולברך ברכת המוציא:

3. שחך ואכל ולא בירך המוציא אם נזכר בתוך הסעודה מברך ואם לא נזכר עד שגמר סעודתו אינו מברך:

4. אם הוא מסופק אם בירך המוציא אם לאו אינו חוזר ומברך:

5. אם במקום ברכת המוציא בירך שהכל נהיה בדברו או שאמר בריך רחמנא מלכא מאריה דהאי פיתא יצא:

6. אם היו שנים או רבים אחד מברך לכולם ודוקא הסיבו שהוא דרך קבע (או בעל הבית עם בני ביתו דהוי כהסיבו) (טור), אבל אם היו יושבים בלא הסיבה כיון שאינם נקבעים יחד כל אחד מברך לעצמו ואם אמרו נאכל כאן או במקום פלוני כיון שהכינו מקום לאכילתן הוי קבע ואפילו בלא הסיבה והאידינא שאין אנו רגילים בהסיבה ישיבה דידן בשלחן אחד או בלא שלחן במפה אחת הוי קביעות ואפילו לבני חבורה כהסיבה דידהו דמי ולדידן אפילו קבעו מקום לאכילתן או בעל הבית עם בני ביתו לא מהני אלא אם כן ישבו בשלחן אחד או במפה אחת:

7. אם היו רוכבים ואמרו נאכל אף על פי שכל אחד אוכל מכרו שלא ירדו מהבהמות מצטרפין כיון שעמדו במקום אחד אבל אם

סיבדנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.